

LJETOPIS VIKTORA VIDE

1913. Rođen je u obitelji poreznog nadzornika Rikarda i Josipe rod. Zanuttini 2. listopada u Kotoru. Na krštenju 1. studenoga u župi Sv. Tripuna uz ime Viktor, po djedu, dobio je još imena: Marija, Tripun i Antun.
1920. Pučku školu polazio je u Kotoru, kao i gimnaziju do 7. razreda, kada mu je otac premješten u Podgoricu jer se Viktor nije htio upisati u Jugosokol.
1932. U lipnju je s vrlo dobrim uspjehom položio ispit zrelosti. Iz Podgorice objavljuje u nikšićkom listu "Slobodna misao" svoju prvu pjesmu *Poslanica mrtvog* i pjesmama surađuje u almanahu crnogorskih srednjoškolaca "Na krčidbi" i listu "Zeta".
1933. Dolazi u Zagreb te na Filozofskom fakultetu upisuje povijest južnoslavenske književnosti i talijanski jezik s književnošću, a kao sporedne predmete: hrvatski jezik sa staroslavenskim, hrvatsku povijest i ruski jezik. Tijekom studija upoznaje se s književnicima Tinom Ujevićem i Ljubom Wiesnerom. Objavljuje pjesme u časopisima "Hrvatsko kolo" i "Hrvatska revija".
1935. Objavljuje svoju prvu književnu kritiku o poeziji Jeronima Kornera.
1937. Završni diplomski ispit položio je 11. listopada. Piše o Pirandellu i Unamunu.
- 1938–1939. Talijanski zavod za kulturne veze s inozemstvom (Istituto nazionale per le relazioni culturali con l'estero) dodjeljuje mu jednogodišnju stipendiju te boravi u Rimu i stanuje u Città Universitaria i studira talijanski jezik i književnost.

- 1939–1940. Radi godinu dana kao knjižničar u Istituto di cultura italiana u Zagrebu. Objavljuje u Krležinu “Pečatu” i surađuje u dnevnom listu “Novosti”.
1941. Imenovan je 6. rujna suplentom (od 8. svibnja 1942. priznat mu je naslov profesora) Državne prve muške realne gimnazije u Zagrebu i dodijeljen je na rad talijanskom seminaru Filozofskog fakulteta.
Vjenčao se u crkvi Sv. Blaža 7. listopada s Mirom rođenom Ruhl.
Surađuje s pjesmama i književnim kritikama u časopisima “Savremenik”, “Pravica” i “Književni tjednik”. Prevodi novele, dvadesetak nastavaka Fogazzarova romana *Malombra* te kulturne vijesti hrvatske radiopostaje na talijanski jezik za talijansko-hrvatski tjednik “Preporod” (“Rinascitá”) na zamolbu književnika Antuna Nizetea te prevodi za državnu Novinsku službu.
- 1942–1943. U lipnju odlazi sa suprugom u Italiju. Prvo u Veneciji, a od travnja 1943. u Rimu, u Agenzia Giornalistica Italo-Croata, do njezina raspuštanja 8. rujna 1943, radi kao prevoditelj i član uredništva.
7. studenoga 1943. rodio mu se sin jedinac Klaudije.
1944. Nakon što su Amerikanci oslobodili Rim, postaje *displaced person*, pavši na teret UNRRA-e. Dobiva namještenje u protestantskoj američkoj ustanovi YMCA (Young Men’s Christian Association) u odjelu za slatkiše.
1946. U rujnu je dobio činovničko namještenje u Pontificia Commissione di Assistenza u Rimu, gdje je pokazao “kršćanski duh razumijevanja i ljubavi prema izbjeglicama i ratnim stradalicima”. U Rimu se susretao s Meštovićem, Kljakovićem, Radicom, Wiesnerom te brojnim talijanskim slavistima i književnicima.
1947. Od rujna do prosinca, do odlaska u Argentinu, predaje na hrvatskoj izbjegličkoj gimnaziji u Bagnoliu kod Napulja hrvatsku i talijansku književnost.
31. prosinca, ukrcavši se na brod, napušta Italiju.
1948. Parobrodom Santa Cruz 21. siječnja dolazi u Buenos Aires. Započinje svoju suradnju pjesmama, književnim i likovnim osvrtima te feljtonima u mjesečniku “Glas sv. Antuna”, časo-

- pisu Franjevačke provincije Sv. Jeronima u José Ingenierosu (Buenos Aires), što ga od 1947. do 1955. uređuje Ivo Lendić. Intenzivno se uključuje u kulturni život hrvatske emigracije u Buenos Airesu i prati događanja u književnosti i umjetnosti.
1950. U ožujku dobiva posao državnog činovnika.
1951. Objavljuje prvu zbirku pjesama *Svemir osobe* te svoju prvu i jedinu novelu *Tajno poslanje* u "Hrvatskoj reviji".
1952. Objavljuje prepjeve iz francuske lirike (Valéry, Supervielle, Michaux).
1954. U Zagrebu 20. travnja umire mu otac, a 1. svibnja i majka. Objavljuje zajedno s Ivom Bogdanom knjigu *Obrana hrvatske cjelokupnosti i javnih radnika*, kao odgovor na knjige Vlaha Raića *Hrvatska i Srbija. Prilog sređenju Podunavsko-jadransko-balkanskog sektora* (Buenos Aires, 1953) i *Životni problem hrvatskog naroda. Zašto Hrvatska mora biti narodno homogena država* (Buenos Aires, 1953).
1956. Objavljuje svoju drugu knjigu, *Sužanj vremena*.
1958. 1. ožujka dodijeljena mu je nagrada za pjesmu *Prozor na more* kao najbolje pjesničko ostvarenje u antologiji hrvatskoga emigrantskog pjesništva *Pod tuđim nebom* (Buenos Aires, 1957) u iznosu 1000 dolara, kao i Antunu Bonifačiću za pjesmu *Simfonia*.
1960. U ožujku objavljuje u "Hrvatskoj reviji" svoj posljednji esej o talijanskom pjesniku Salvatoreu Quasimodu s prepjevima njegovih pjesama, a u lipnju svoje posljednje pjesme. U nedjelju, 25. rujna 1960. u 9:15 skončao je pod kotačima vlaka. Pokopan je 27. rujna na gradskom groblju Chacarita u Buenos Airesu.
1961. U prigodi prve obljetnice smrti, 24. rujna, nad grobom mu je podignut spomenik za koji je slovenski kipar France Ahčin u bijelom mramoru izradio pjesnikov lik. Na grobnoj je ploči latinski natpis *Ars longa, vita brevis*.

B. P.